

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: 3C/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123264636
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladislav Birás, PhD.
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2025:6123264636.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom JUDr. Vladislavom Birásom, PhD., v spore žalobcu: V. W., narodený XX. novembra XXXX, trvalým pobytom v B. XXX, zastúpeného JUDr. Lenkou Zábajnikovou, advokátkou v Ružomberku, K. A. Medveckého 1, proti žalovanej: W. V., narodená XX. decembra XXXX, trvalým pobytom v O., X. X. XXXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Barbara Holíková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Staré grunty 162, IČO: 36 863 971, o zaplatenie 22 150 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 21 650 eur s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 21 650 eur od 16. novembra 2022 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu vo zvyšku z a m i e t a.

Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,48 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica ako súdu upomínaciemu 6. marca 2023 a postúpenou Mestskému súdu Bratislava IV 5. septembra 2023 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu 22 150 eur s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 22 150 eur od 16. novembra 2022 do zaplatenia z titulu nezaplatenia úhrady plnenia vyživovacej povinnosti splnenej za iného v zmysle § 79 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZR“).

1.1. Vo svojej žalobe, ďalších písomných podaniach a ústnych vyjadreniach uviedol, že so žalovanou uzavrel manželstvo 10. januára 2009, počas ktorého trvania sa 27. marca 2009 narodil syn I. W.. Otcovstvo žalobcu k I. W. bolo určené na základe prvej domnienky otcovstva svedčiacej manželovi matky a žalobcovi tak ako rodičovi vznikla vyživovacia povinnosť k maloletému, ktorú si riadne plnil.

1.2. Manželstvo sporových strán bolo právoplatne rozvedené 27. júla 2014. Do rozvodu manželstva sporových strán a následne po ňom bol výkon rodičovských práv a povinností k maloletému I. upravený na základe súdom schválených rodičovských dohôd, podľa ktorých sa žalobca zaviazal prispievať na výživu maloletého počnúc 1. marcom 2014 v sume 250 eur. Žalobca tak v období od 1. marca 2014 do 30. júna 2022 plnil vyživovaciu povinnosť voči maloletému I. v súhrne 22 900 eur, z ktorej mu neskôr žalovaná vrátila sumu zodpovedajúcu piatim plneniam výživného (za mesiace február až jún 2022) vo výške 1 250 eur. Žalobca ešte v období od jeho odst'ahovania sa zo spoločnej domácnosti ku koncu roka 2013 do určenia jeho vyživovacej povinnosti súdnym rozhodnutím (t. j. do 1. marca 2014) uhradil na výživu maloletého Tobiasa sumu v súčte 500 eur, ktorá pozostávala z plnení za mesiac november 2013 v sume 150 eur, za mesiac december 2013 v sume 250 eur a za mesiac január 2014 v sume 100 eur.

1.3. Žalobca následne úspešne zaprel svoje otcovstvo k maloletému I. rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 24. mája 2022 č. k. 8Pc/1/2022-43, ktorý nadobudol právoplatnosť 3. júna 2022. Z toho je zrejmé, že plnil vyživovaciu povinnosť za iného, a preto mu vznikol nárok požadovať úhradu tohto

plnenia, ktorý si so zreteľom na to, že doposiaľ nedošlo k určeniu otcovstva iného muža, uplatňuje voči žalovanej, u ktorej sa ako u matky koncentrovala vyživovacia povinnosť k dieťaťu za oboch rodičov, a teda plnil vyživovaciu povinnosť za ňu. Žalobca listom z 2. novembra 2022 vyzval žalovanú na úhradu predmetného plnenia vo výške 22 150 eur v ním určenej lehote splatnosti do 15. novembra 2022, ktoré mu doposiaľ ani sčasti nezaplatila.

2. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe, ďalších svojich písomných podaniach a ústnych vyjadreniach uviedla, že uplatnený nárok žalobcu považuje za neopodstatnený a navrhla žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť.

2.1. Hoci žalobca úspešne zaprel otcovstvo k jej synovi I. W., až do momentu, kým jej žalobca neoznámil a genetickou analýzou neosvedčil skutočnosti spochybňujúce jeho otcovstvo, nemala dôvod o tom pochybovať. Svoju jednorazovú tínedžerskú nerozvážnosť považovala s ohľadom na intenzívny partnerský vzťah so žalobcom vrátane intenzívneho intímneho pohlavného styku, ako aj vzhľadom na termíny spojené s graviditou a pôrodom za jednorazovú udalosť, ktorej následky objektívne ani nemohli spôsobiť jej graviditu, a teda otcovstvo k maloletému I. iným mužom než žalobcom. Žalovaná úprimne a možno i naivne bola presvedčená, že otcom dieťaťa je práve žalobca a bolo pre ňu obrovským šokom a prekvapením, že to tak v skutočnosti nie je. Všetky plnenia výživného po rozvode manželstva prijímala v dobrej viere, že žalobca je biologickým otcom jej syna a ihneď, ako sa preukázateľne dozvedela skutočnosti potvrdzujúce opak, prijaté plnenia za mesiace február až jún 2022 mu vrátila.

2.2. Ďalej poznamenala, že žalobca s maloletým I. nikdy nemal veľmi intenzívny vzťah, ktorý sa pre zdržiavanie sa žalobcu v zahraničí riadne nerozvíjal a ani nerozvinul. Žalobca sa oňho zaujímal len sporadicky a celú osobnú starostlivosť a výchovu prenechal len na ňu.

2.3. Zároveň vzniesla námietku premlčania proti uplatnenému nároku žalobcu čo do jednotlivých plnení výživného poskytnutých v období staršom ako tri roky pred podaním žaloby, t. j. pred 22. marcom 2020.

2.4. Žalovaná tiež argumentovala, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít nie je vylúčené, aby sa muž, ktorý s úspechom zaprel otcovstvo k dieťaťu, domáhal náhrady vynaložených nákladov na dieťa aj proti matke, a to za predpokladu, že druhý rodič dieťaťa nie je v čase rozhodovania známy. Pre rozsah tejto náhrady však nie je určujúce len to, čo tento muž na výživu dieťaťa vynaložil, ale aj schopnosť a možnosť matky (R 16/1976). Žalovaná bola počas celého roku 2020 a 2021 na rodičovskej dovolenke so svojim druhým dieťaťom, počas ktorej poberala iba rodičovský príspevok, a to v roku 2020 v sume 370 eur mesačne a v roku 2021 v sume 378.10 eur mesačne. Navyše, počas celej doby, odkedy odišla od žalobcu, zabezpečovala osobnú starostlivosť a výchovu maloletého I. v podstate sama. Preto by sa pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti malo prihliadnuť nielen na to, v akej miere sa o maloletého v danom období starala, ale aj na jej majetkové pomery a príjmy, ktoré by jej jednoznačne neumožňovali podieľať sa resp. prispievať na výživu takou sumou, akou prispieval žalobca.

3. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so všetkými listinnými dôkazmi predloženými sporovými stranami na podopretie svojich skutkových tvrdení, a to rozsudkom Okresného súdu Ružomberok zo 16. júna 2014 č. k. 9P/34/2014-115; rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 19. júna 2014 č. k. 7P/32/2014-68; dohodou sporových strán o zmene rozsudku o vyživovacej povinnosti rodičov k maloletému dieťaťu z 1. júna 2015; rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 23. októbra 2018 č. k. 17P/21/2018-186; rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2019 sp. zn. 20CoP/14/2019; výpisom z bankového účtu žalobcu za obdobie od apríla 2018 do júna 2022; rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 24. mája 2022 č. k. 8Pc/1/2022-43; rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 3. novembra 2022 č. k. 14P/61/2021-145; predžalobnou výzvou na úhradu z 2. novembra 2022 s poštovým podacím lístkom a informáciou o doručení; potvrdeniami o poberaní rodičovského príspevku za roky 2020 a 2021; elektronickou komunikáciou medzi sporovými stranami, ako aj ostatným obsahom spisu.

4.1. Podľa § 79 ods. 1 ZR kto celkom alebo sčasti splnil za iného vyživovaciu povinnosť, je oprávnený od neho požadovať úhradu tohto plnenia a úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva.

4.2. Podľa § 79 ods. 2 ZR toto právo sa premlčuje podľa osobitného predpisu.

4.3. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

4.4. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

4.5. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

5. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že sporové strany uzavreli manželstvo 10. januára 2009 v Liptovskom Michale, ktoré je zapísané v knihe manželstiev matričného úradu Liptovská Teplá vo zväzku 4, ročník XXXX, strana XXX, poradové číslo 1.

6. Počas trvania manželstva sporových strán sa žalovanej 27. marca 2009 narodil syn I. W.. Otcovstvo k nemu bolo určené na základe prvej domnienky otcovstva (porov. § 85 ods. 1 ZR) svedčiacej manželovi matky, teda žalobcovi.

7. Manželstvo sporových strán bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 19. júna 2014 č. k. 7P/32/2014-68, ktorý nadobudol právoplatnosť 21. júla 2014.

8. Na čas po rozvode manželstva sporových strán bol upravený výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému I. W. tak, že na základe schválenej rodičovskej dohody rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 19. júna 2014 č. k. 7P/32/2014-68 (ktorý nadobudol právoplatnosť 21. júla 2014) bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti matky - žalovanej s tým, že žalobca bol zaviazaný prispievať na jeho výživu k rukám žalovanej sumou 250 eur mesačne. Povinnosť zaplatiť zameškané výživné za obdobie od 1. marca 2014 do 30. júna 2014 v sume 1 000 eur bola žalobcovi uložená rozsudkom Okresného súdu Ružomberok zo 16. júna 2014 č. k. 9P/34/2014-115 (ktorý nadobudol právoplatnosť 25. júna 2014).

9. Otcovstvo žalobcu k maloletému I. W. bolo úspešne zapreté rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 24. mája 2022 č. k. 8Pc/1/2022-43 (ktorý nadobudol právoplatnosť 3. júna 2022) a jeho vyživovacia povinnosť bola zrušená ku dňu 3. júna 2022 rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 3. novembra 2022 č. k. 14P/61/2021-145.

10. Zo zhodných skutkových tvrdení sporových strán, o ktorých súd nemal žiadnu pochybnosť o ich pravdivosti, a v kontexte všetkého, čo počas konania vyšlo najavo, je zrejmé, že po tom, ako bolo otcovstvo žalobcu k maloletému I. W. zapreté, nedošlo k určeniu otcovstva iného muža.

11. Žalobca vychádzajúc z uloženej povinnosti prispievať na výživu maloletého I. W. určenej mu spomenutými rozsudkami rodinnoprávneho súdu zaplatil za obdobie od 1. marca 2014 do 3. júna 2022 k rukám žalovanej - ako to vyplýva aj z výpisov z jeho bankového účtu - výživné v súhrnnej sume 22 900 eur, ktorá pozostáva z úhrad

(a) zameškaného výživného za obdobie od 1. marca 2014 do 30. júna 2014 vo výške 1 000 eur,

(b) bežného výživného v sume 250 eur mesačne za obdobie od 1. júla 2014 do 31. mája 2015, teda v súhrne 2 750 eur (t. j. 250 eur x 11 mesiacov),

(c) bežného výživného fakticky vyplácaného v sume 200 eur mesačne (a to na základe dohody sporových strán o zmene rozsudku o vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu z 1. júna 2015, ktorá ale nikdy nebola schválená súdom) za obdobie od 1. júna 2015 do 30. novembra 2018, teda v súhrne 8 400 eur (t. j. 200 eur x 42 mesiacov),

(d) bežného výživného opätovne vyplácaného v sume 250 eur mesačne (pôvodne určenej rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 19. júna 2014 č. k. 7P/32/2014-68) za obdobie od 1. decembra 2018 do 30. júna 2022, teda v súhrne 10 750 eur (t. j. 250 eur x 43 mesiacov).

12. Z tejto sumy uhradeného výživného 22 900 eur žalovaná následne vrátila žalobcovi jednotlivé plnenia výživného za obdobie mesiacov od februára do júna 2022 v súhrne 1 250 eur (t. j. 250 eur x 5 mesiacov).

13.1. V rozhodovanom spore je na základe zisteného skutkového stavu zrejmé, že žalobca, ktorý po úspešnom zapretí otcovstva nie je skutočným otcom maloletého I. W., zaplatil k rukám matky - žalovanej v rámci plnenia vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu za obdobie od 1. marca 2014 do 30. júna 2022 sumu 21 650 eur (t. j. 22 900 eur - čiastočne vrátených 1 250 eur). Žalobca, ktorý k maloletému nemá späťne žiadne rodičovské práva a povinnosti, a teda ani povinnosť vyživovať ho, tak splnil vyživovaciu

povinnosť za iného, a preto mu patrí právo požadovať uhradené plnenie výživného a v konaní mu svedčí aktívna vecná legitimácia.

13.2. So zreteľom na to, že po zapretí otcovstva žalobcu doposiaľ nedošlo k určeniu skutočného otca maloletého I. W., žalobca má nárok na úhradu tohto plnenia voči matke dieťaťa - žalovanej, u ktorej sa koncentrovala vyživovacia povinnosť k dieťaťu za oboch rodičov, keďže biologický otec nie je známy (porov. správa Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky z 21. decembra 1978 sp. zn. Cpj 37/78, ktorá bola publikovaná v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 1/1979). Žalovanú je preto potrebné považovať za pasívne vecne legitimovaný subjekt v predmetnom spore.

13.3. Sumarizujúc uvedené, súd žalobe žalobcu v preukázanej časti o zaplatenie 21 650 eur ako opodstatnenej vyhovel.

14. Procesnú obranu žalovanej v konaní súd nevyhodnotil ako opodstatnenú.

15. Skutočnosť, že žalobca vyživovaciu povinnosť plnil na základe rozhodnutia súdu, nemá žiadny právny význam pre vznik nároku podľa § 79 ZR alebo jeho výšku. Rovnako právne bezvýznamným je i skutočnosť, že ani samotná žalovaná ako matka - ako tvrdí - nevedela, že žalobca nie je biologickým otcom maloletého I. W., resp. že si neuvedomovala či nepripúšťala existenciu možnosti, že žalobca nemusí byť jeho biologickým otcom, a teda že jednotlivé plnenia výživného od žalobcu prijímala v dobrej viere. Takisto irelevantným je i citový vzťah medzi žalobcom a I. W., jeho kvalita a intenzita či skutočnosť týkajúce sa reálneho vykonávania starostlivosti a výchovy maloletého zo strany žalobcu. Všetky tieto okolnosti totižto nič nemenia na tom, že žalobcu zo zákona vôbec nezaťažovala vyživovacia povinnosť rodiča k I. W. a že napriek uvedenému žalobca plnil výživné v preukázanej sume 21 650 eur, hoci zo zákona nemal povinnosť plniť celkom žiadnu sumu. Tieto okolnosti takisto nevyvracajú objektívnu fakticitu vzniku majetkovej výhody v majetkovej sfére žalovanej ako jediného známeho rodiča, u ktorého sa koncentrovala vyživovacia povinnosť k dieťaťu za oboch rodičov.

16. Súdu sa nejaví ako spravodlivé, aby žalobca - ktorý nie je „vinným“ z celej vzniknutej situácie, keďže žalovaná sa sama slobodne rozhodla mať pohlavný styk aj s iným mužom než žalobcom ako jej vtedajším partnerom - musel majetkovo strpieť vynaloženie nákladov na výživu dieťaťa, ktorého nie je otcom, a to za obdobie takmer ôsmich rokov (2014 až 2022), pokiaľ ho k tomu žiadna hmotnoprávna povinnosť, a to ani spätne nezaťažovala.

16.1. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít síce vyplýva, že pre rozsah tejto náhrady nie je určujúce len to, čo muž, ktorý úspešne zaprel svoje otcovstvo, vynaložil na výživu dieťaťa, ale aj schopnosť a možnosť matky, avšak pri zvažovaní práv a oprávnených záujmov oboch sporových strán nemožno opomenúť, že schopnosti a možnosti žalovanej vrátane jej zárobkových pomerov boli v rokoch 2020 a 2021 znížené z dôvodu jej rodičovskej dovolenky. Nemožno považovať za primerané a odôvodnené také vysporiadanie žalobou uplatneného nároku, že žalobcovi nemá byť zo strany žalovanej vrátené celkom nič, alebo výrazne znížené plnenie, a to iba z dôvodu, že žalovaná sa sama rozhodla rozvíjať svoj vlastný rodinný život a má so svojím terajším manželom ďalšie dieťa, s ktorým bola v rozhodnom čase na rodičovskej dovolenke. Na tieto okolnosti žalobca nemá absolútne žiadny dosah.

16.2. O znížení rozsahu náhrady v zmysle § 79 ods. 1 ZP by bolo možné uvažovať vtedy, ak by počas konania bola tvrdená alebo by vyšla najavo taká skutková okolnosť, ktorá by zjavne spochybňovala potenciálne možnosti a schopnosti žalovanej uhrádzať v rozhodnom období výživné v rozsahu poskytovanom žalobcom 250 eur mesačne, resp. že by takáto úhrada bola pre ňu kvôli iným výnimočným okolnostiam neprimerane či obzvlášť ťaživá. Žalovaná avšak v konaní nijako netvrdila ani náležite nezdokladovala svoje celkové osobné, majetkové a (nielen) zárobkové pomery, vrátane pomerov jej terajšieho manžela, s ktorým má svoje druhé dieťa a ktorý prispieva na jeho výživu, ako aj na spoločnú domácnosť, a preto nebolo možné relevantne vyhodnotiť, že by úhrada výživného v spomenutom rozsahu 250 eur mesačne nebola v jej potenciálnych možnostiach a schopnostiach (s prihliadnutím na to, že pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti sa v zmysle § 75 ods. 1 ZR uprednostňuje princíp potenciality pred princípom fakticity). A napokon, vo vzťahu k obdobiu rokov 2014 až 2019 akékoľvek tvrdenia žalovanej ohľadom o svojich schopnostiach a možnostiach v nadväznosti na jej celkové osobné, majetkové a zárobkové pomery úplne absentujú.

16.3. Samotná skutočnosť, že žalovaná sa o maloletého osobne starala resp. celá starostlivosť o jeho výchovu fakticky (nie finančne) zostala výlučne na nej, nie je v tomto smere postačujúca, pretože žalovaná mala ako matka takisto svoju vlastnú vyživovaciu povinnosť rodiča k dieťaťu a žalobca neplnil vyživovaciu povinnosť priamo za ňu, ale za biologického otca, ktorá sa z dôvodu neurčenia jeho otcovstva u žalovanej len koncentrovala.

16.4. A takisto nemožno odignorovať ani fakt, že žalovaná vie, kto je skutočným biologickým otcom maloletého I. W., a preto jej nič nebránilo a ani v súčasnosti nebráni žiadať, aby sa na výžive svojho dieťaťa podieľal práve tento muž, resp. domáhať sa od neho plnenia, ktoré bolo v tomto konaní prisúdené žalobcovi. Skutočnosť, že to žalovaná z určitých morálnych dôvodov urobiť nechce, nemôže ísť na ťarchu žalobcu.

17. Súd pre absenciu tvrdení o aktuálnych celkových osobných, majetkových a zárobkových pomeroch žalovanej nemal preukázanú existenciu takých výnimočných skutočností, ktoré by presvedčivo odôvodňovali povoliť jej zaplatenie prisúdeného plnenia žalobcovi v splátkach, namiesto zákonom určenej lehoty splatnosti do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ktorú možno považovať za prioritné pravidlo zaručené veriteľovi pre uspokojenie priznaných nárokov v narušených súkromnoprávných vzťahoch (k tomu porov. R 67/1966). A takisto so zreteľom na to, že žalobca požiadal žalovanú o náhradu poskytnutého výživného už listom z 2. novembra 2022, následne si tento nárok uplatnil na súde žalobou doručenu už 6. marca 2023, kedy sa začalo predmetné súdne konanie, ako aj na ďalšie jeho pokusy o zmiernu vyriešenie sporu so žalovanou zaplatením predmetného nároku hoci aj v nižšej sume (žalobca na pojednávaní uvádzal, že bol ochotný uspokojiť sa aj so sumou 10 000 eur), možno uzavrieť, že žalovaná mala pred začatím tohto konania, ako aj po jeho začatí dostatok času pripraviť si určitú finančnú rezervu na plnenie žalobcovi, keďže v danom prípade bolo zo skutkovej situácie preukázanej genetickou analýzou nepochybné, že žalobca nie je biologickým otcom maloletého I. W..

18. Ako nedôvodnú súd vyhodnotil aj žalovanou vznesenú námietku premlčania.

18.1. Predmetný nárok na úhradu plnenia vyživovacej povinnosti splnenej za iného má ako celok - a nie ako jednotlivé opakujúce sa plnenia výživného - osobitne upravené premlčanie v § 79 ods. 2 ZR. Ten odkazuje na všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít platí, že „kým nebolo v príslušnom konaní právoplatne rozhodnuté o zapretí otcovstva manželom matky maloletého dieťaťa, chýba podklad pre úspešné uplatňovanie nároku na náhradu poskytnutého výživného so zreteľom na ustanovenie § 101 Zákona o rodine [teraz § 79 ZR - pozn. súdu]“ (R 65/1965).

18.2. V relácii na rozhodovaný spor to potom znamená, že k uplatneniu práva na náhradu výživného plneného za iného začala žalobcovi plynúť trojročná premlčacia lehota dňom nasledujúcim po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku o zapretí otcovstva k maloletému I. W. (porov. rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 24. mája 2022 č. k. 8Pc/1/2022-43, ktorý nadobudol právoplatnosť 3. júna 2022), t. j. od 4. júna 2022, a podľa zásad počítania času by v zmysle § 110 ZR v spojení s § 122 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka márne uplynula v utorok 3. júna 2025. Pokiaľ predmetná žaloba žalobcu bola súdu doručená 6. marca 2023, súd konštatuje, že žalobcom bola podaná včas, t. j. počas plynutia zákonom ustanovenej premlčacej lehoty.

19. Súd avšak ako nepreukázanú zamietol žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 500 eur pozostávajúcej z jednotlivých plnení výživného - z plnenia za november 2013 v sume 150 eur, za december 2013 v sume 250 eur a za január 2014 v sume 100 eur -, ktoré mali byť uhradené po tom, ako sa žalobca odsťahoval zo spoločnej domácnosti so žalovanou a maloletým I. W., pretože ich úhrada z predloženého výpisu z bankového účtu žalobcu ani zo žiadneho iného v konaní vykonaného dôkazu nevyplývala, a to ani nepriamo, keďže išlo o plnenia v období, ktoré predchádzalo súdному určeniu vyživovacej povinnosti žalobcu (t. j. spreď 1. marca 2014), a teda vykonanie ich úhrady nemožno dostatočne spravdepodobniť ani pre absenciu ich vynútiteľnosti na základe právoplatného súdneho rozhodnutia.

20. Povinnosť zaplatiť úhradu plnenia vyživovacej povinnosti splnenej za iného v zmysle § 79 ods. 1 ZR nemá osobitne ustanovenú lehotu splatnosti a takáto lehota v danom prípade nebola stanovená ani rozhodnutím ani dohodou medzi účastníkmi tohto vzťahu, a preto je potrebné ju posúdiť podľa § 110 ZR v spojení s § 563 Občianskeho zákonníka tak, že nárok sa musí uspokojiť prvého dňa po tom, keď veriteľ o jeho uspokojenie dlžníka požiadal.

20.1. Žalobca ako veriteľ z tohto nároku vyzval žalovanú na úhradu predmetného plnenia listom z 2. novembra 2022 v lehote splatnosti do 15. novembra 2022. Žalovaná, ktorej uvedený list bol osobne doručený 14. novembra 2022, tento peňažný nárok žalobcovi v určenej lehote splatnosti nezaplatila, a tak sa nasledujúci deň dostala s jeho plnením do omeškania. Súd preto vyhovel žalobe aj v časti uplatneného príslušenstva a priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonom

stanovenej výške aktuálnej k prvému dňu omeškania 7 % ročne, avšak len z prisúdenej dlžnej sumy 21 650 eur, a to za dobu omeškania od 16. novembra 2022 až do jej zaplataenia.

20.2. Nárok žalobcu na zaplataenie úrokov z omeškania uplatnených zo zvyšnej sumy istiny 500 eur súd so zreteľom na jej nepreukázanú opodstatnenosť (porov. bod 19. odôvodnenia tohto rozsudku) zamietol ako nedôvodný.

21. Súd podľa § 185 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zamietol návrhy na vykonanie dokazovania výsluchom žalobcu, výsluchom žalovanej a výsluchom osoby, ktorá žalobcovi oznámila, že nie je otcom maloletého I. W., pretože ich vykonanie nepovažoval za nevyhnutné pre substancovanie skutkového podkladu (týkajúceho sa základu a výšky uplatneného nároku) a z neho vychádzajúce rozhodnutie v merite veci.

22. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení § 255 ods. 2 CSP tak, že nárok na náhradu trov konania pomerne rozdelil, pretože každá zo sporových strán mala vo veci úspech len čiastočný. Z hodnoty predmetu konania 22 150 eur s príslušenstvom mal žalobca procesný úspech v časti o zaplataenie 21 650 eur s príslušenstvom, čo predstavuje 97,74 %. Žaloba vo zvyšku bola zamietnutá, čo treba považovať za procesný úspech žalovanej v konaní; žalovaná teda mala úspech v časti o zaplataenie 500 eur s príslušenstvom, čo predstavuje 2,26 %. V rozhodovanom spore teda procesne úspešnejšou stranou bol žalobca, a preto mu proti žalobkyni - nezistiac žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP, ktoré napokon v konaní neboli tvrdené ani náležite preukázané - vznikol nárok na náhradu trov konania vo výške rozdielu medzi ich čiastočnými pomermi úspechu v konaní (97,74 % - 2,26 %), ktorý je 95,48 %. O výške náhrady trov konania žalobcu, ktorú mu žalovaná bude povinná zaplatiť, rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.